a naopak mohl by býti příčinou častých nesrovnalostí. Bude-li zkouška jednotná, pak nebude k ní zajisté třeba dvouleté výlučné notářské prakse. Měl by tudíž paragraf tento oprávněnost jen při zachování dosavadní zvláštní zkoušky notářské; pak by ovšem zase odpadlo co zbytečné ustanovení § 30 odst. 3.: »Kandidát, který vykonal již praktickou zkoušku nebo má alespoň dvouletou praksi u veřejného notáře«, ježto zkouška jest podmíněna dvouletou notářskou praksí. Lépe by bylo do osnovy zařaditi tento § 34: Předpisy o praktické zkoušce upraveny jsou zvláštním zákonem.

VI. V § 65 budiž doplněno v odst. 1. Porad veřejnonotářské komory, jejího výboru a kvalifikační komise mohou se účastniti důvěrníci kandidátů atd., a v odst. 1. č. 2. budiž citován též dodatečně vsunutý § 75. Jsouť zajisté důvěrníci kandidátů nejlépe informovaní o všech kvalifikačních momentech a nelze jim v těchto věcech odpírati právo spolurozhodování. Vzhledem k tomu budiž též § 75 o složení kvalifikační komise doplněn účastí dvou důvěrníků kandidátů notářství. Kromě těchto požadavků ryze kandidátských uplatňuje spolek v memorandu též různé náměty všeobecně notářské, zejména ponechání dosud platné lhůty měsíčních výkazů o sepsaných posledních vůlích, zásadní přidělování projednání pozůstalostí notářům v okresích, majících více než 30.000 obyvatelů, a odstranění povinnosti seznamenati veškeré poplatky notářem požadované na veřejných i soukromých listinách jim vyhotovených, o kterýchžto požadavcích referováno bylo již v článku pana notáře F. Kováře.

Rozhodnutí nejvyššího soudu.

Obchodní společnost nemůže si dáti do obchodního rejstříku poznamenati, že v sídle svém má různé prodejny se zvláštním označením závodu.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze 24. února 1927 R I. 1126/26. Obchodní soud v Praze Firm 11.421/26.)

Protokolovaná veřejná obchodní společnost X. se sídlem v Praze žádala, aby v obchodním rejstříku při jejím zápisu bylo vyznačeno, že má v Praze závody dva: 1. prodejna v Praze I. čp. X. a 2. prodejna v Praze II. čp. y pod bližším označením »Z«.

Žádost byla rejstříkovým soudem zamítnuta. Rekurs zůstal bez úspěchu. Odůvodnění:

Podle čl. 12 obch. z. lze do obchodního rejstříku pojati jen zápisy zákonem nařízené.

Zákon v příčině veřejných obchodních společností, jakou jest stěžovatelka, zná jen místo (t. j. geografické) jakožto sídlo společnosti (čl. 86 č. 2 obch. z.) a vedle toho odštěpné závody v místech rezdílných od místa sídla (čl. 86 odst. 1. a čl. 21 obch. z.). Sídlo společnosti v Praze je již při rekurující firmě zapsáno a rovněž odštěpný závod její v Karlových Varech.

Okolnost, že má tato veřejná obchodní společnost v Praze prodejny, není předmětem zápisu do obchodního rejstříku a rovněž ne okolnost, že jednu z těchto prodejen společnost opatřuje označením »Z«.

Není tedy rekurs opodstatněn a nebylo mu vyhověno. Dovolacímu rekursu rovněž nejvyšší soud nevyhověl. Odůvodnění: Napadené usnesení, jímž bylo usnesení rejstříkového soudu potvrzeno není ve zřejmém odporu ani se spisy ani se zákonem a není také zmatečné. Nemohlo býti tidíž dovolacímu rekursu pro nedostatek podmínek § 16 cís. pat. z 9. srpna 1854 č. 208 ř. z. vyhověno. —r.

Věstník ministerstva spravedlnosti.

Ročník IX. (1927), čís. 3.

Výnos ministerstva spravedlnosti ze dne 3. března 1927, č. 9901, o rozhodování o ustanovení poručníka (kolisního opatrovníka) před odevzdáním spisů notáři k projednání pozůstalosti.

Protože notáři nenáleží rozhodovati o tom (§ 183 not. ř.), kdo bude ustanoven poručníkem, je třeba, aby soud rozhodnul o tom dříve, než odevzdá spisy notáři k projednání pozůstalosti. Neobsahuje-li již úmrtní zápis údaje, zda matka přejímá poručenství nad nezletilými dětmi (podle § 195 obč. zák. může býti k převzetí poručenství donucena) a po případě, kdo je navrhován za poručníka nebo spoluporučníka) viz bod 11 vz. č. 6 nesp. říz.), musí to soud předem zjistiti dotazem (vz. č. 52 a 53 nesp. říz.). Je-li třeba kolisního opatrovníka k projednání pozůstalosti, vyžádá si soud i návrh na jeho ustanovení. Při tom je dbáti, aby opatrovník znal osobní a hospodářské poměry zůstavitelovy. Důvody, proč nebyla matka ustanovena poručnicí, buď protokolem, nebo, není-li ho, krátkým záznamem zjištěny. Tento výnos platí pro soudy v Čechách, na Moravě a ve Slezsku.

Kolkování originálů dílčích plánů připojených k tabulárním žádostem za rozdělení parcel. Ministerstvo financí sdělilo dopisem ze dne 14. února 1927, č. 8996/27-V./15, že geometrické (situační) plány, sdělané a podepsané osobami, služebními místy nebo úřady, které jsou k tomu oprávněny podle čl. I. cís. nař. ze dne 1. června 1914, č. 116 ř. z. nejsou samy o sobě předmětem kolkového poplatku, neobsahují-li poplatné prohlášení strany.

Povinnost ke kolkování takovýchto plánů však nastane, tvoří-li plány integrující součást poplatné právní listiny nebo jsou-li přílohami poplatného podání neb protokolu.

V prv uvedeném případu (tvoří-li plány integrující součást poplatné smlouvy trhové, směnné atd.), dlužno geometrický (situační) plán opatřiti dodatečně pevným kolkem podle ustanovení bodu 2. předběžných podmínek k sazbě poplatkového zákona ze dne 9. února 1850, č. 50 ř. z., pokud se týče podle ustanovení §§ 1 a 3 předběžných připomínek k sazebním ustanovením, pozměněným zákonem ze dne 13. prosince 1862, č. 89 ř. z., t. j. zásadně kolkem za 5 Kč, podléhá-li však prvý arch listiny právní nižšímu kolku, tímto nižším kolkem. Přesahuje-li plán výměru 1750 cm², nutno jej opatřiti kolkem za 10 Kč, podléhá-li však první arch právní listiny nižšímu kolku, dvojnásobkem tohoto nižšího kolku. Kolek na plánu nutno dáti úředně obliterovati. Tvoří-li plány na př. přílohu knihovní žádosti, dlužno zapraviti jen kolek přílohový podle ustanovení položky 3. písm. b), pkud se týče položky 18 lt. b), sazby soud. poplatků ze dne 22. března 1922, č. 123 Sb. z. a nař. (Č. 8131/27).

Sbírka rozhodnutí nejvyšších stolic soudních republiky československé.

Rozhodnutí nejvyššího správního soudu ve věcech finančních.

2904.

Poplatky dědické: Dávka z majetku, která stihá přednostu domácnosti ve smyslu § 7 zák. č. 309/1920, jest při vyměření poplatku z jeho pozůstalostí odčítatelnou položkou podle § 65 téhož zák. jen potud, pokud se týče vlastního jmění zůstavitelva.

Nález z 5. ledna 1926 č. 19.575/25.

2921.

Poplatek ze smlouvy disoluční: Při posouzení, zda při rozdělení společného jmění jednotlivý podílník nabývá právě jen tolik či více, než odpovídá hodnotě jeho podílu na společném jmění (§§ zák. č. 74/1901), dlužno za platnosti zák. č. 31/1920 přihlížeti k hodnotě podílu dotyčného společníka na souhrnu majetkových objektů, tvořících společné jmění, bez ohledu na to, zda-li, popřípadě do jaké míry hodnota tohoto společného jmění jest vyčerpána pasivy na něm váznoucími.

Nález z 11. ledna 1926 č. 7794/25.

2925.

Poplatek z uznání dluhu a z cesse: I. Uznání dluhu v rámci kauční hypotéky podléhá stupnicovému poplatku podle saz. pol. 19/101, I. A., n. — II. Z pouhé okolnosti, že strana podepsala listinu, obsahující tři právní jednání, z nichž byla strana zúčastněna pouze na dvou, neplyne, že by byla povinna k poplatku nebo ručila za poplatek i z třetího právního jednání, na němž nebyla účastna jako kontrahent.

III. Převzal-li postoupený dlužník v postupní listině oproti listině o zřízení kauce nový závazek, že ponese ze svého důchodovou daň připadající na úroky z postoupeného kapitálu, jde o změnu objemu původního závazku, přesahující změn podle § 35 popl. zák. poplatku prostých.